

Harabelerde Dehşetli Sırlar Yaşar

— safdeha · 21 Temmuz 2018

Öyle bir diyarmış ki, herkes en doğrusunu konuşur ama konuştuğu gibi yaşamamış. Kimse sır saklamaz, bu yüzden ortalık cehennem gibi olurmuş. Herkes birbirinin kusurunu arar, eğer bulamazsa hasedinden çatlayacağına, kusur bulamadığına çamur bulaştırırmış. Dürüst olmak, neredeyse budalalık haline gelmiş. Mal çalmak, havadan para kazanmak ve zevki sefa yaşam içinde yaşamak, almış başını gitmiş. Herkes biliyormuş ki, bunu yaşamak anlık ama yinede, ısrarla bu bedbaht yaşama devam ediyorlarmış.

Sırrı, otuz üç yaşlarında, çalışkan ve zeki, sıra dışı bir gençmiş. Eline ne alırsa en güzelini inşa eder, eserlerini gören dostu düşmana dudak ısırtırmış. Çok az konuşur ve çok çalışırmış. Dostluk kurduğu, biriyle özel konuştuğu asla görülmezmiş. Arada sırada gözlerden irak, ortamdan uzaklaşır, döndüğünde neşe içinde ve pırıltılı gözlerle yeniden doğmuş gibi dönermiş. Lafazan ve ortalama bir Müslüman gibi yaşar görünen çevresindekiler, onu putperest gibi görür, sevmezlermiş bu yüzden...

Sırrı, sıradışı dinsel düşüncelerini anlatıp da yaşatamadığı kalabalıktan kaçır, evinde yaşlı annesi ile yalnız yaşar, çok az uyur ve çok kitap okurmuş. Annesine "Oğlun neden böyle yaşıyor?" diye sorduklarında, her defasında oğlunu artık tanıyamadığını ve onunla bir şey paylaşamadığını anlatır, oğlu hakkında çevresinden duyduğu üzüntülü haberlere ağlarmış.

Ne âşık olduğunu, nede herkes gibi zevki sefa içinde yaşamadığını görenler, ahmakça yaşadığını düşünür, aslında haline de acırlarmış. Çok kazanıp fakir bir evde yaşadığını gördüklerinden, cimri olduğunu düşünürlermiş. Kimileri merak etmiş, bankada ne kadar parası var diye ama banka hesabının olmadığını görmüşler. Evine değerli eşyalarını çalmak için girmişler ama çalınacak para, altın gibi değerli eşyalar bulamamışlar. Herkes şaşkınlık içindeymiş, bir insan, bu kadar kazanır da, kazandığını nerede saklar ki, diye merak eder olmuşlar... Takip etmişler, araştırmışlar, ne yapmışlarsa sorularına cevap bulamamışlar.

Bir gün mahalleye yurt dışından, Amerika'dan, yaşlıca birisi gelmiş. Herkesin gitmek istediği, herkesin yaşamaya can attığı, herkesin oranın insanı deyip de elinden geldiğince aşağılık kompleksi içinde ikram etmekte yarıştığı ve dilini konuşmaya çabaladığı, küçümsenecek görüntülerini sergiledikleri bu kişi onlardan Sırrı'yı sormuş. Nasıl olur da Amerika'da n bir kalkıp gelirden Sırrı gibi zavallı ve anti-sosyal kişiyi arayabilirdi ki... Herkes şaşkınlık içinde onun kaldığı evi tarif etmişler. Bu kişi Sırrı'nın evine giderken de arkasında ki kalabalık da artıkça artmış, bu büyük bir olay ve görüşme sonucu merak konusu olmuş.

Sırrı'nın annesi yaşlılığın verdiği sorunlu bedenle açmış kapıyı. Sırrı'yı soran Amerika'lıya cebinden çıkardığı bir notu dikkatlice uzatarak vermiş. Misafir notu okuduktan sonra kalabalığa doğru dönerek konuşmaya başlamış,

“Ey ahali bu Sırrı kimdir biliyor musunuz? Sizin beğenmediğiniz her gün baktığınız aynanızın arkasındaki karadır. O Allah dostudur. İyi bir mümindir. Sizin görmediğiniz, yaşamadığınız yanlışları düzeltmeye çalışan ilim erbabıdır. O, o kadar çok bizlere para yardımı yaptı ki, Sırrı'ya hayır dua etmeyen fakir kalmadı çevremde. Şaşırmayın, Amerika'da fakirler yaşıyor. Bu kadar bozulmuş bir toplumda Sırrı'nın iyi niyetini anlamayan ne kadar çok insan varmış, bunu, yardımların yalnızca bize yapılmasından anladım. O siz uyuduğunuzda uyumuyormuş ve her yerden bize gelecek yardımları topluyor ve ihtiyacı olan bizdekilere ulaştırıyordu. Uyur gibi görüldüğüne kanmıştınız. Bozulmuş çevresine baktıkça uykusu kaçıyor ve her birinize içtenlikle, düzelesiniz diye gecenin en tatlı vaktinde Allah'a dua ediyormuş. Bunu daha önce bize yazdığı mektuplarında ki paylaşımlarında okuduk. Şu elimdeki notu görüyor musunuz, ne yazıyor içinde bilmek ister misiniz, merak ediyorsunuzdur eminim. Söyleyeyim;

“Sevgili dostum, bu notu aldığında evimde olmayacağım. Eminim seninle bir kalabalık toplanıp evime gelecek, onlara bu notumu okuyunuz. Lütfen anneme de yardım ediniz. Notta yazan adrese, yanıma gelmesini sağlayınız. Beni merak eden, yaşadıklarımı sır gibi gören, deşifre etmeye çalışan kişilerden tek istediğim haklarını helal etmeleri, ben hakkımı helal ettim. Onlara ne kadar anlatsam ve düşüncelerimi paylaşsam da sözüm tesir etmedi, düzeltmedim. Doğruyu anlattım ama yaşatamadım. Yunus peygamber gibi üzümlere, gitmek zorunda kaldım buradan. Eğer kalsaydım, kendimi değiştirmek zorunda kalacaktım, dillerinde inandık derken yaşamları farklı olan bu günahkar topluma benzemek zorunda kalacaktım, Allah korusun. Ben fakir ve zayıf bir insanım. Sabır ettim ama sonunda hicret etmem gerektiğine karar verdim. Bana ihtiyacı olan başka bir yere gidiyorum. Hoşça kalın. Selamun Aleykum...”

Notu okuduktan sonra, “Siz aynanın görünen kısmına bakıyorsunuz ve gerçeği sanalla karıştırıyorsunuz. Madem inandık diyorsunuz, inandığınız gibi yaşamınızı engelleyen ne var ki... Benimle ilgilendiğiniz kadar, dini yaşamınızla ilgilenseniz, ne kadar çok şey kazanacaksınız bilseydiniz, ah... Gücün ve zenginliğin Amerika'da olmadığını, yalnızca Allah'ta olduğunu keşke görebilseydiniz. Haydi, gidelim ablacığım...”

Dedi ve Amerikalı, Sırrı'nın annesiyle uzaklaşıp sır oldular... Kalabalık şaşkındı. Herkeste dedikodu, dillerde alışkanlık haline gelen yalan ile karışık gıybet ve iftira dolu muhabbetler birbirini kovaladı. Kimse, bu gidişten ders almadı. Hatta Sırrı'ya kendini beğenmiş dediler. Parasını yiyemedik diye üzüldüler. Sırrı'nın evine girdiler, yerle bir edip talan ettiler. Ama elde avuçta, değerli bir eşya yoktu. Evden aldıklarını da hemencecik satıp, o parayı da çabucak bitirdiler. Kısa zaman sonra Sırrı'nın evi de yıkıldı, evin içindekilerde unutuldu. Ne düzelen oldu, ne de onları Sırrı gibi düzeltmeye gelen.

Kısa zaman sonra bu yöreye, öyle bir kıtlık, depresyon ve afetler geldi ki, herkes parası olmasına rağmen gıdasız kaldı, evde oturamaz oldu. İnsanlar birbirinin ölülerini yediler, yedikçe öldüler. Şimdi orası bir harabe... Sessiz ve ıssız bir çöl görünümünde bir yer. Her yel estiğinde Sırrı diye yelle çıtırdıyan çalılardan bir ses duyarlar oradan geçmek zorunda kalan Sırrı'lar. Sanki bu ses ile Sırrı'yı görür gibi

olurlar, baktıkların da. Görmeyenler ise, o harabenin cazibesini incelerler, sanat eseri yakıştırmayı yaparlar, kimler kim bilir burada ne güzel yaşamışlar diye hayal kurarlar... Oysa, kimse bilmez ki, her isyankâr, her yoldan çıkmış, her zalim, böyle harabelerde ebedi uykudadır- susuz, dünyaya hasret ve perişan! "Keşke..." derler, derler ama kim ölmüşte dönmüş ki...

Saffet Kuramaz